

нено овчарско куче, но отъ подиръ се прѣвръща на грѣмко ехтене, подобно на грѣмотевични трѣсъци. Много пѣти, като слушахъ отъ далеко тѣзи звукове, безъ да знаехъ, че това е рева на горилата, азъ прѣдполагахъ, че туй е грѣмотевица въ облацитѣ“.

„Застанали неподвижно задъ нѣколко гѣтнати дебели дървета, ний очаквахме нападението. Чудовищний звѣръ, като забѣлѣжи това, пламна отъ гнѣвъ, засвѣткаха свирепитѣ му очи, настрѣхнаха космитѣ надъ тѣсното му чело, отвори широкитѣ си уста съ голѣмитѣ кучешки зѣби и изпусна изъ грамаднитѣ си гърди ужасенъ, грѣмотевиченъ ревъ... Пристѣпи къмъ насъ, спрѣ се и пакъ зарева, като почна още по-силно да се удря съ юмруци въ гърдитѣ. Още единъ мигъ и страшното чудовище съ единъ скокъ щѣше да се намѣри при насъ за да ни разкъса на парчета. Нѣмаше защо да се чака повече: — ний грѣмнахме и горилата се повали на земята, изохка като умирающъ човѣкъ и слѣдъ нѣколко потрѣпервания смъртъта турна край на живота ѝ...“

Зеленогоревъ.

